

— Не, но когато порастна, ще се науча.

— А защо не знаеш сега? — попита пакъ враната, наведе се на другата страна и погледна Николча съ друго то си око.

— Защото не съмъ учителъ. — рече детето.

— О, о, — залетѣха криле вранета и заподскача отъ клонче на клонче. — Той ще се учи да прави къщи!..

Всичкиятъ враня, като чуа това, залетѣнаха криле и загракаха по-силно, отколкото преди.

— Мене никога не ме е учили, — продължи вранета, — а виекъ каква чудесна къща съмъ си направила: сама съмъ донесла всички прътки, отъ които е построена. Съ тѣхъ въ човката си летѣхъ презъ въздуха; имаше много много тежко, но азъ не бѣгахъ отъ труда, както правятъ много деца, които познавамъ.

Та погледна така строго Николча, че той изтръпна, свиашъ учителя му го гледаше.

— Но нали има и други нѣща, освенъ къща, — рече Николчо.

— Разбра се, — извика вранета, — освенъ къща, трябва ти и облекло.

— И то — различно и по-ново. Вие птицигѣ не носите дрехи.

— Кой ти каза? — рече вранета строго. — Я виекъ, моя черенъ балтонъ и какви виждашъ ли си по-черенъ дреха отъ него? Можешъ ли ти да си направишъ таква дреха?

— Не, но ще се науча.

— Да, да, ще научишъ, а като мързелентъ щѣлъ деня се търкаляшъ по тревата. Така ли се учи? Когато излѣзохъ отъ яйцето, азъ имахъ само слаби жълти нѣжъ. После ми израстнаха чернигѣ пера и отъ тогава съмъ добре облечена.

Николчо чувстваше, че вранета е права.

— Чудна работа, — каза си той, — никога не съмъ мислилъ, че вранегѣ сж толкова умни и опитни!

— Приказвай си каквото щѣшъ, — рече вранета, като слѣзла на едно клонче по-ниско до Николчо, — но неча още много-много да учишъ. Я какъ стон работата съ храната, господиень Никола? Кой ти дава храна?

— Майка ми.

— О, та ти си бебе още!

— Не съмъ! — извика Николчо. — Лю още веднажъ ме наречешъ бебе, ще те замѣра съ камъни.

— Децата никога не трябва да хвърлятъ камъни, — рече вранета сериозно. — Мие никога не се замѣраме съ камъни, това е много груба шега. Азъ те попитахъ само бебе ли си, защото враната щомъ почне да лети, сама си търси храна.

— Когато порастна и азъ ще се науча.

— О, колко още има да учишъ, докато станешъ уменъ, колкото една враня!

— Вѣрно, — каза Николчо, като наведе глава, — но азъ имамъ още много време.

— Кой знае, не съмъ сигуренъ! Ти си голѣмъ, колкото двадесетъ врани, а не си уменъ колкото една. Дойдешъ и се излекавашъ на тревата по щѣлъ деня, а утъ нѣмашъ за пель пари. На училище, на училище!

Всичкигѣ врани загракаха толкова силно, че Николчо се адоса, очичи и хвърли юнгитѣ си къмъ тѣхъ, но вранитѣ изиднаха на най-високото дърво и той неможеше нищо да имъ сторя. Тогаво той си запуши ушетѣ съ рѣше и се спусна къмъ училището съ всички сили. Стигна навреме и добре си знаеше уроцитѣ. Учителя му много го похвали.

Николчо се връщаше радостенъ въ къщи. На едно дърво той забеляза враната, която никакъ не го погледна.

— Хайде, хайде, стара приятелко, не се сърди! — рече Николчо. — Азъ хвърляхъ юнгитѣ срещу тебъ, защото се бѣхъ адосалъ на самия мѣсь, заради моя мързелъ.

Но вранета се престори, свиашъ некога не го е виждала, нито се е разправяла съ него.

Когато се върна въ къщи, Николчо слобди всичко на майка си. Тя му каза, че птицигѣ не говорятъ и че той е спалъ и е сънувалъ всичко това. Но Николчо вѣрваше, че е истина, и затова винаги, когато го размързѣше, си казваше:

— Хайде, господиень Никола, работи, защото не си още уменъ колкото една обикновена враня!

Побългаряль: Ал. Григоровъ